

ČERNÁ NOHA

8

1997

STRAŠIDELNÉ ČÍSLO!

Život Siouxů

Poněvadž existence Siouxů závisela na bizonech, kteří putovali po pláních, jediný možný způsob života byl kočovný. Tábory rozbíjeli většinou v blízkosti velkých stád. Vše, co měli, se dalo zavěsit na hřbety koní a psů anebo naložit na vleky tažené koňmi. Jídlo a oděv skládali do měkkých kožených vaků nebo vázali do ranců. Jídlo vařili tak, že do bizoních žaludků naplněných vodou a zavěšených na čtyřech vidlicích dávali rozpálené kameny. Vodu přenášeli v kožených vacích uvázaných na silných holích.

Nepěstovali žádnou zeleninu, obilí a (narozdíl od svých nepřátelských sousedů Vran) ani tabák. I když kočovali, měli vztah k rodné zemi; oblíbili si některá místa, kde pořádali Tanec slunce a stavěli zimní tábor. Často na ně vzpomínali a vraceli se tam jako domů. Nicméně milovali změnu, pohyb vpřed a cestování. O tom, kudy a kam se půjde rozhodovali načové, civilní představitelé kmene. Wakičonzové (tí, co rozhodují) oficiálně vedli pochodový proud a vybírali některý z válečných spolků, který za pochodu musel držet strážní službu. Na pokyn wakičonzů zburcoval hlasatel celý tábor. Rodiny začly strhávat týpí a nakládat majetek a za 15 minut se mohla celá vesnice vydat na cestu.

Způsob cestování nebyl nahodilý. Každá rodina měla v průvodu pevné místo. Ti, kteří tábořili nejbliže směru pochodu vyrazili první. Pochod měl také svůj pevný řád. Daleko vpředu byli rozptýleni do stran tři až čtyři zvědové, v čele hlavního voje šli wakičonzové nesoucí oheň. Nikdo nesměl předejít wakičonzy, vydat se na lov nebo zaostávat. Kdyby někdo svévolně opustil pochodový útvar, mohl být zmrskán, mohlo mu být zničeno týpí nebo jiný majetek.

Podle uvážení vůdců byly přestávky, průměrně kmen za den urazil 25 mil, v případě nutnosti i více než 50 mil. Tábořiště vybírali wakičonzové. Když dorazili na vhodné místo (kde byla voda, dříví, pastva pro koně, ochrana před větrem a nepřitelem – rovné zalesněné nížiny u řeky lemované kopci), vůdcové vykouřili dýmku a prostřednictvím hlasatele dali pokyn k rozbití tábora.

Ženy stavěly týpí tam, kde se rodina v pochodovém proudu zastavila. Každé týpí bylo vchodem k východu. Jednou za rok tábořili na výše položeném místě, kde stavěli týpí do kruhu otevřeného na východ; tam pořádali Tanec slunce. Jinak byla vesnice shluk příbytků umístěných vedle sebe podle rodinných vztahů, polohy v minulé vesnici nebo charakteru krajiny. Příbuzní dbali, aby bydleli vedle sebe. Když vznikla nová domácnost, mohla si vybrat místo kde chtěla. Obvykle si mladí manželé stavěli týpí v blízkosti rodičů jednoho z nich.

DE PROFUNDIS

Jestli si vzpomínáte, na zářijové oddílovce jsem vám dával anketu, týkající se chodu oddílu, otázky byly: 1. Má smysl dělat jednodenní výpravy? 2. Měla by vycházet Černá noha (když to podle ohlasů vypadá, že ji nikdo nečte)? Co by v ní mělo být? 3. Jak často by měly být výpravy? 4. Má smysl psát kroniku?

Odpovědi byly kupodivu celkem jednotné:

ad. 1. – všichni jste se shodli, že OV 1 být mají (tak proč na ně nikdo nechodí?), vybírám z odpovědí: „Jasně, ty jsou nejlepší – může se jít daleko.“ „Jenom když je nás hodně, když je špatný počasí a je nás 5, tak to smysl nemá.“

ad. 2. – ani s Černou nohou se nechce nikdo rozloučit: „Jo – informace o členech – životopisy, recenze o akcích, zápisy z kroniky (pošli nám svůj životopis Chite, já ti na něj napíšu recenzi a udělám speciální číslo – R.).“ „Jo, všechny zajímavé informace (to jsou podle tebe které? – R.).“

ad. 3. – většinou se držíte našeho starého osvědčeného (nyní však značně pokulhávajícího) schématu 1 výprava za 14 dní

ad. 4. – tady se vaše názory trochu různí, nicméně většina je pro: „Ano, jednu oddílovou.“ „Radši ne, nechce se mě (autor chtěl zřejmě napsat „mně“ nebo „mi“) psát.“ „Jo mohla by být třeba ve stručnější formě třeba jednou za měsíc – takové shrnutí měsíce.“ „Kroniku určitě.“

Hádanky od tohoto čísla ruším, protože... však víte proč.

Sonpi je první a zatím jediný člověk, který vyluštil tajemný nápis a získal první z cen. Vy ostatní máte ještě čas do konce roku, tak pohněte!

Je trochu paradoxní, že všechny materiály použitelné pro Černou nohu mi chodí jen ze zahraničí – Art a Baghi z Izraele a teď z Pákistánu, Chite ze Švédska (i když jeho šílený komiks, ke kterému si mám prý přikreslit krev a epickou báseň Puchsandr jsem zatím zcenzuroval), jen vy, ač jste nejbliž, pořád nic.

Magická místa v Brně

Brněnský drak

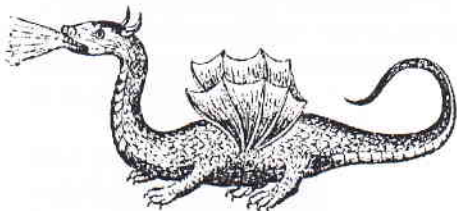
Jak brněnská radnice přišla ke svému drakovi vysvětluje několik pověstí.

Podle jedné jej sem dal dopravit Trut, legendární zakladatel města Trutnova.

V jiné pověsti vystupuje místo Truta pan Albrecht z Trautenbergu. Při pobytu knížete Oldřicha v Brně daroval Albrecht draka knížeti a ten zase městu Brnu. Městská rada dala pak draka pomoci tří řetězů zavěsit v předsíni brněnské radnice.

Jiná pověst vypráví, že drak se kdysi usadil v Brně-Líšni na Slatinské skále. Všichni se ho báli, a tak byla vypsána odměna na jeho zneškodnění.

Vysloužil si ji chlapík, jenž do volské kůže zašil nehasené vápno a tuto lahůdku předhodil sani k snědku. Ta (mu) to opravdu zbaštila a pak vlezla do potoka Švarcavy utišit žízeň. Jak ale pila, vápno se začalo hasit a saň zcepeněla. Její kůži si měšťané na paměť této události zavěsili na radnici.

Šemberův přízrak

Každou noc přesně o půlnoci se rozlétnou vrata boskovického domu naproti minoritskému klášteru a vyřítí se odtud přízrak bývalého bučovického pána Šembery proměněný v koně.

Byl to proslulý divoký šlechtic.

Zamlada v souboji probodl buchlovského pána Zikmunda Prašického ze Zástřízl. Vypráví se také, že spálil darovací listiny, podle kterých mělo jeho jmění připadnout minoritskému klášteru v Brně.

Na místě něšťastného souboje, před rohovým domem naproti minoritskému klášteru, se zjevoval od těch dob přízrak rytíře s krvavým mečem.

Šembera, proměněný v koně, jemuž z nozder šlehá oheň a stoupá dým, ne-se na svém hřbetě dábla. Ujíždí s ním ulic před klášterní fortnu (bránu), tam se zastavuje, smutně hrabe kopytem, řičí a úzkostně pohlíží na kostel a klášter. Potom se obrátí do Kobližné ulice a uhání ven z města přes Cejl, na Husovice a k Obřanům, kde mizí se syčícím děblem ve své jeskyni.

Sem, do této jeskyně, která se nalézá nad obřanským údolím, asi hodinu cesty od Líšně, prý kdysi chodil Šembera se svými kumpány hýřit. Dodnes se jeskyni říká Šembera nebo Štembera. Rovněž z této jeskyně každou noc vyjíždí dáběl sedící na Šemberovi a oře s ním celý kopec, o čemž svědčí veliké vyorané kameny na vrcholu skály.

Věže za templářský poklad

Dvě vysoké věže u dominikánského kostela byly prý postaveny za dar, získaný dvěma žebravými mnichy od přízraků templářských rytířů na Templštejně.

Bílá paní v domě U sedmi švábů

Ve starém domě v Horní ulici bývala zájezdní hospoda, v jejímž sklepení kdysi údajně zabili sedm švábských vojáků, od čehož bývalá hospoda i dům získaly své jméno. Od těch dob se tu zjevoval přízrak Bílé paní. Kráčela zamyšleně přes velký dvůr nebo se vznášela nad stromy stojícími u studny uprostřed dvora. Spatřil-li ji někdo, postava se rozplynula. Její zjev býval vykládán jako znamení, že do tří dnů někdo z domu zemře.

Přízrak barona Trencka na Špilberku

Podle některých pověstí sídlili kdysi na hradě Špilberku templáři a měli zde klášter. Hrad byl později přestavěn na věžeňskou pevnost a z jeho

slavných vězňů se zvláště připomíná pověstný vůdce pandurů baron Trenck, který zde též zemřel. Byl pochován v kapucínském kostele, v kutně, s okovy a řetězi na ruku, jak prý si přál. Říká se, že neměl v hrobě pokoj a jeho ploužící se přízrak vidělo v chodbě před jeho celou mnoho lidí. Zjevení se tu prý objevovalo dlouhá léta.

Každý rok o svátku Všech svatých se u jeho hrobu v kapucínském kostele objevuje v noci přízrak bledé ženské postavy. Vkleče se tu modlí až do svítání a poté mizí.

Zakletý poklad na Zelném trhu

V domě č. 9 na Zelném trhu, kde údajně pobývala Marie Terezie při svých návštěvách Brna, jsou hluboké dvoupatrové sklepy. V nich jsou prý ukryty velké zakleté poklady. Každý, kdo se je pokusí najít, zemře.

Poklad na Starých zámčích

Za tzv. Dlouhým kusem u Líšně je vrch zvaný Na starých zámčích. Podle pověsti je tu uschován velký poklad strážný červeným kohoutem s ohnivými očima. Mnohokrát se v místě už kopal a byly nalezeny různé starožitnosti. Země v těchto místech pod kroky duní, jako by skrývala tajnou chodbu.

Zbyla mi tu stránka, a tak ji využívám jako malý beletristický koutek. Autorem prvního příspěvku – pohádky (nebo hororu, jak kdo chce) je... (hádejte kdo?), básničky pod ní jsou dílem Emanuela Frynty. R.

Vánoční nadělení

Přišel čas davového šilenství, hořících jehličnanů a rozzářených tváří.
Přišel čas vánoc.

Lidé se překotně hrnuli městem a skupovali dárky pro své blízké. V pozadí tohoto shonu řinčely rolničky a bouchaly tupé úderý paliček dopadajících na kapří hlavy. Avšak malý Horác Zubřa nevnímal nic z této vánoční idyly, neboť měl problém. Sehnal již dárky pro všechny kromě své maminky – a to mu dělalo starost.

Tatínkovi koupil skelnou vatu (jinou neměli a tahle je prý lepší) do uší, sestře krabičku doutníků a babičce a dědečkovi nové injekční jehly. Jen s tou mamkou si nevěděl rady. Nejdřív jí chtěl ušít kožich z koberce, ale nechápavá máti mu sebrala nůžky dřív než mohl dokončit stříh. Pak ale nakonec dostal spásný nápad – vzpomněl si, že maminka nesnáší myši, a tudíž by jí mohlo udělat radost něco potlačující tento neblahý jev – no ano! Pasticčka na myši!

Horác hned seběhl do sklepa, vybral tu nejvíc zarezlou a tudíž myším velmi nebezpečnou, oklepal z ní jed na krysy a seschlé zbytky jakéhosi nešťastného potkana, sfoukl pořádnou vrstvu prachu a zkusmo natáhl, aby zjistil, jestli dost pruží. Spokojen s výsledkem, vyběhl ze sklepa a pastičku zabalil do vánočního papíru. Bohužel ji však zapomněl zpátky sklapnout.

To bylo pod stromečkem radosti!

VEVERKY

O našich roztomilých dcerkách
je známo v celé ulici,
jak přímo blouzní po veverkách –
je to až udivující.

Mají je obě k smrti rády,
daly by za ně celý svět.
Někdy si ani nevím rady
jak jim v té vášni vyhovět.

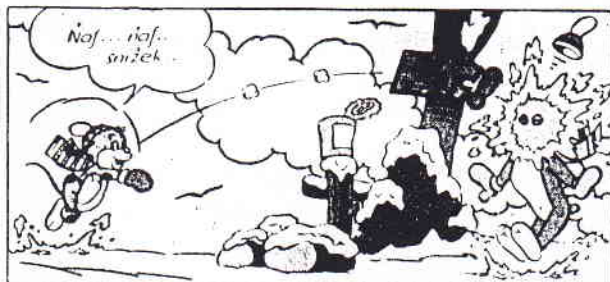
Starší je ráda na pekáči –
ta mladší už tak tuze ne,
ta je zas obyčejně svačí
na rožni nebo uzené.

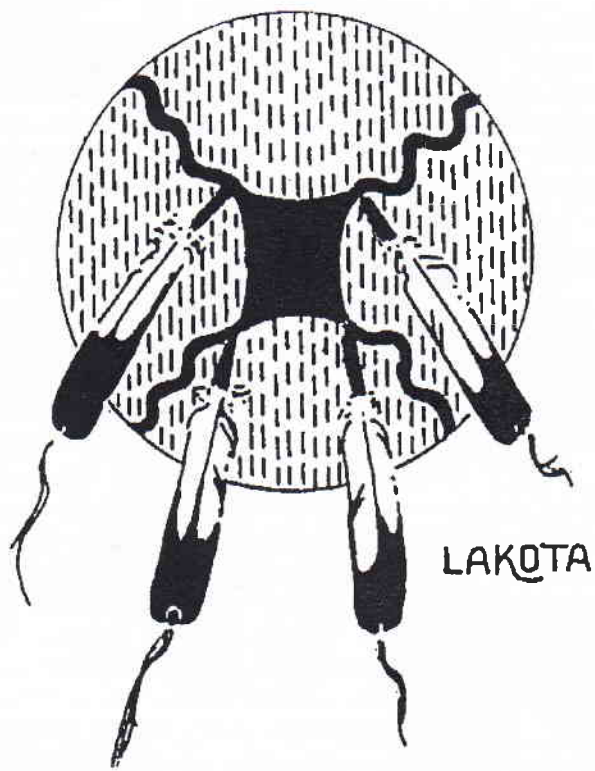
ZAJÍC

Jeden zajíc fialový
běhá celé dny a loví
myslivce a lesní,
věší si je do zahrádky
hlavou dolů na dva drátky,
má jich na vánoční svátky,
že je ani nesní.
Proč by nelovil? Má zbraně
a má dobré oko.
Dělá si je na smetaně
nebo na divoko.

PIFIK OOO DOBRÝM STŘELCEM

LAKOTA